
توشک

شاعر:- داؤد نورک
نزار:- ڈاکٹر فضل خالق

بلوچی اکیڈمی کوئٹہ

www.balochiacademy.org

Email: balochiacademy@gmail.com

بیدئے اکیڈمی ءرضاء کس اے کتاب ءچاپ کت نہ کنت۔

توشگ	:	کتاب ء نام
داؤد نورک پیشکانی	:	شاعر
ڈاکٹر فضل خالق	:	نژار
آصف پرنٹنگ پریس، کوئٹہ	:	پرنٹر
2016ء	:	سال

ISBN # 978-969-9768-76-7

نہاد : =/100

لر

- 5 -1 دو چارگپ پد او دء شاعری ء کتاب ء
- 9 -2 هوت رسول بخش ء پر بند
- 14 -3 لالچ ء توپان
- 21 -4 علی شکر ء چکانی بیگو اہی
- 27 -5 میرقادرداد ء پر بند (اولی بہر)
- 36 -6 میرقادرداد ء پر بند (دومی بہر)
- 42 -7 کچ ء توپان
- 51 -8 لال بخش پانوانی ء نام ء
- 57 -9 لال محمد ء مراد ء شعر
- 62 -10 آ عظم ء شعر
- 69 -11 مشکت ء احوال
- 72 -12 حاجی کریم بخش ء اناگتیں مرگ ء
- 76 -13 سے جوان ء اناگتیں مرگ ء
- 80 -14 چک ء پت
- 84 -15 کراچی ء سنل ء سواد

نام گپت

ہما بیوسیں بڑگیں شاعرانی نامء کہ تیوگیں عمرء کتابےء
چاپ بوہگء اُمیتء زندء روچاں ہلاس کن انت۔

دو گپ پہ داؤد ء شاعری ء کتاب ء

منی سر کہ جیوانی ء کپت ، من لہتیں کار دست ء کت ، ہمودا واجہ داؤد نورک ء نام دیم ء اتک ، پداوہدے من لعل بخش پانوانی ء شاعری ء کتاب ”شلینی برپیں چادر“ ء سراکار کنگ ء اتاں گڑا یک برے پداہے نام گرگ بوت ء انچوڈاکٹر عبدالصبور ء کتاب ”اتکاں ترندیں دژدرگامانی“ نزار ء رد ء بند ء کار بوہگ ء ات گڈا واجہ داؤد ء نام یک برے پدا شہم ات ء من دل ء اے گیشینت کہ اگاں زندگی وفا بہ کنت گڑا من واجہ داؤد نورک ء پر بند اں دیم ء کاراں ء مئے چا گرد ء تہا چنکہ داؤد نورک دلہڈی ء مک ء واستار ہچاراں واہگد اراں۔

پداوہدے منی سر پیشکان ء کپت گڑا من گوں واجہ داؤد ء دچار کپتاں گند ء نند باز بوت۔ آو پہ ہے یکیں گپ ء وش ات کہ من آرادوست داراں آئی گوڑا رواں۔ اے غریبیں بزگیں شاعر وت پوریات کنت ء لاپ ء والینیت۔ چومئے چا گرد ء انچائیں مردمانی ڈول ء روچک ء پنچ و ہد ء نمازانی پاپندانٹ۔ اے وہداں کہ من آرادیتگ ات آپنجاہ سال ء بوتگ ات ء نون کہ من اے دوئیں چاریں کشکاں رندگاہاں آئی عمر گیش ء گیش شست سال بوت کنت۔ واجہ داؤد وتی انچیں چا گردے ء نشنگ کہ آنہ دگرے ء راتاوانے دات کنت ء نہ اے واہگ ء داریت۔ وتی سباہاں پہ بلوچی عزت بیگاہ کنت ء

وقتی ناوانندگیء سمرادلء بڑناں رودین ایت۔

ارشاد زہیرء را کڈن کتوں کہ اے کارء کئے سُمرین۔ ارشاد آبری
 یکبرے جیونیء رستگ اتء پداتاں کمیں و ہداں ہے لاپء جنجالء دنیاء اے
 دگہ پکرء غمان ما اے نیمگء تیمچہ کت نہ کت بلے پہک شمشکار ہم نہ اتاں۔
 و ہدے من پیشکانء اتکاں گڈامن واجہ داؤدء گیش تریں پر بند ٹیپء ریکارڈ
 کت انت۔ کارء را یک برے پد دستء کتء من لہتیں لبزانی گیشواریء
 انچومان گیش اتاں کہ کار مہتل۔ نوں من واجہ ارشاد زہیرء رادو کار سرء دات (ء
 اے ارشادء گیشیں محنت انت کہ اے کتاب شمع کرء رستگء پریشی من ارشادء
 باز باز منت واراں) یکے ہے ٹیپ ریکارڈء نبشتہء دومی داؤدء کسانیں
 پچار یےء نبشتہ۔ ارشادء ہر دو کار کتگ انت۔ آئی پچار چوش انت۔

شاعرء نام : داؤد پیشکانی

پتء نام : نورک

شاعرء پیرک چہ روبرکتی ایرانء اتلگ ماں پیشکانء پیرکء نام
 انت ملا محمد، ملا محمد یک نامی تیں مردے پیتگ، شاعرء پیدائش پیشکانء
 پیتگ۔ شاعرء کسبء کار دریاوردی انت۔ تعلیم نیست دراہیں شعرء سوت پہ
 دل یات انت۔

منے راجء شاعرانیء گچینی ناوانندگیں ہما شاعرانی کہ آوتی چا گردء المیں
 بہر انتء گوں عام مردمء نزیک انت۔ مدام آہانی دلدوستیں بُن گپ دنیاء نا
 پائیداری بوتگ۔ آوتی چا گردء بو ہوکیں واقعاتانی نہ ایوکء زندگیں شاہد

بنت بلکیں چہ بازیں کیفیتاں گل ہم بنت اگاں گلی گپے ء چہ بازاں پردہ ہم
 اگاں پردی جاوے۔ سر ء سوج کنگ ء پنت دیگ ء آوتی راجی کارے
 سر پد بنت ء آبانی وابستگی ء کمٹمنٹ نہ تہنا گوں وتی مہلوک ء مہر ء حساب ء نہ
 سدوک بیت بلکیں گوں وتی مذہب ء سٹک ء ہم انچو ہوار بیت کہ آئی
 سر جمیں بہرے درابیت۔

نوں واجہ داؤد ء پر بندانی لہتیں گچینیں ٹکر دگوش کن ات۔

اگاں دل شمع دریائی بہ جنت جوشاں
 نیکہ وتی بچاں مات پراموشاں

پہرہ بندات پہ کوڈ ہیں دہر ء
 ہر کسے وارت اے شربت ء زہر ء

مردے اگاں بہ وارتیں شربت ء شیر ء
 عاقبت روتیں جانب ء دیر ء

مردے اگاں سالونگی پر بندی
 (وتی) ٹل ء مٹانی چوٹو ء رندی
 عاقبت روچے قبرے ء گندی

بہ چارِ اِتِ آخدا نئیں مہر بان ء
 چتوریں کارسازیت ماں دمان ء
 نہ چاریت راج ء قوم ء دولت ء را

پہ دروردگہ کلر باز است انت۔ بلے نبشتا نک ء را گوئڈ گرگ ء حیال ء
 گوں واجہ داؤد ء پر بندے کسانیں بہرے جہل ء نویسگ ء گوں اجازت
 لوٹاں ء گوں ہمے دانکاں اے بہ گیشیناں کہ من کدی اے Claim ء نہ کنناں
 کہ واجہ داؤد ء کلاسیکل پر بند انت کہ من شمعہ دیم ء آرتگ انت بلکیں من وتی
 واہگے ء راسرجم کتگ کہ غریبیں مردے شاعرے کہ مئے چاگرد ء چنکہ برڈگی ء
 واری وتی پر بنداں پہازیت زپت کنت بایدیں کہ آئی اے جُہد حا کاں ہوار
 گارمہ بنت بلکیں دیم ء بیا انت۔

بس کن او داؤد لیڑو ات باریں
 کایاں تئی دیم ء شپ ہما تہاریں
 نیست ترا اولاکے گمک داریں

وش انت،

سلامت بئے

ڈاکٹر فضل خالق، اورماڑہ

01-02-13

ہوت رسول بخش ء پر بند

نام ء اللہ ذکر طواف پہ زبان چار کناں
 آقرآن دُریں حدیثاں پہ دل ء اوں یات کناں
 کار ء شیطان ء وت ء را دیر ء گستاہ کناں
 کاگدی ہٹاں کہ لکھاں برادرں سوج دیاں

نوبتے نوکیں کہ درکنیت دل ہزاراں شور کنت
 آقلم تیز ء تچوکیں زیات درک ء دور کنت
 شاعری روزگارے نہ انت دل چو مرگ ء بال کنت
 آعلی ء جنگ ء بسیاتاں دم پہ ساعت یات کنت

کافری فوجاں کہ گندیت ساعتے آگرسنگ ات
 ذوالفقار شیر ء کہ زرتگ جنگ ء سلوات رُستگ ات
 حضرت ء کار ہمیش ات دانکہ نوبت گشتگ ات

پہلوان ملا کمالان تنک ء نزیک بیا ء نند
 دو ء سے گالاں بلوچی ہاترء بیت انت عیاں
 کوڑویں دہر نہ مانیت اُرد ء پیریں نیکہ جواں
 من عجب حیراں شتاں اے بادشاہی شدتاں

چنکا سال انت جنگ ء چوپ انت آعراق ء دولت ء
 حشکی ء مردم نہ مانیت بید ء چہ گوک ء پس ء
 زینگیںاں روچ ء نوبت، اتلگ انت باریگ دگر
 ہوت رسول بخش ء مدی خاں بختیار ناماوریں
 شیر محمد جور جواہیں، آ فتح محمد گلین

ماں دل ء ہوتانی ایش ات، مارویں سنیل ء سفر
 قادر ء تقدیر کابنت، نیست اناں روچاں گوزگ
 وش نہ انت لوگانی ہلگ، سکت اناں کوہاں تچگ
 عاقبت روچے کئیت انت بے چہ دنیا ء ومال

توشگ ۽ کلیاں زیر ات، دیرانت قیامت ۽ دیار
 ننگ چہ لاپ ۽ زہر بیت، حُشک بیت شریں زبان
 رپنگ انت مئے برات پہ سنیلی کوچک ۽ کُنڈ ۽ دیار
 ناتپاکی اچ وت زرت ۽ قاصدے راہ داتگ ات
 قاصد ۽ حق ۽ مزوری پنچ سد کلدار داتگ ات

کوڑویں دنیا گردیت موسماں کابنت بہار
 اے جبر ہوت ۽ کہ اُشکت گمزد ۽ بے روہگ ات
 جزم کہ زاناں اہو مروچی زہرگ ۽ کار بندگ ات
 اے مرد ۽ نامردی بلوچ ۽ مرچی چماں ظاہر ات
 اے شے مپتیں حیاں انت او بلوچاں گوش گرات
 ننگراں اشتاپ ۽ کش ات دیرسریں گٹاں گرات
 دہ ہزار ۽ فوج ۽ دیم ۽ چار ۽ پنچ و مٹ نہ انت
 عاقل ۽ داناکیں مردم ہچبر ۽ کہ جٹ نہ انت

حال گپنگ افسرانی داتگ ۽ جلدی جواب
 او لشکر ۽ فوج ۽ کماندار، اینگو دلگوش ۽ بہ دار
 چرس ۽ ہیروئن ۽ شراباں ایر نہ انت تئی توشگ ۽
 پونز ۽ زردی یے ۽ سرکن ہید گووار انت تئی سر ۽

ساعتے زندگیں نہ گوئستگ فوج انچو رُمبتگ
 گرکیانی گُر ۽ گاپ ۽ چوکہ قیامت لکتگ
 چار بلوچ شیر دلین فوج ۽ دیم ۽ جلتگ
 نی تیر کُٹات جامگانی پہ شچک عیب اش کتگ
 اے جبر پولنگ ۽ ٹپ انت دراه نہ بنت تاں مہشر ۽

بیا کنتیں پکر ۽ حیالے چچ نہ گندیں راه ۽ در
 وائرلیس ۽ ٹیلیفون ۽ رند ۽ بادشاہ ۽ تار کُتگ
 شمشہ ہزاراں فوج ۽ دیم ۽ چار بلوچ ۽ گیش کتگ
 یا پریگ انت یا کہ دیہہ انت زوت مارا حیال دہ ات

(گشت ۷) اے بلوچ انت لکرانی، بیہ ۽ بنیاد ۽ کیہ
 چچ کسی تُرس ۽ نہ دارانت نیکہ شاہی خوف ۽ بیم
 آپ تئی بندگاہ نہ داریت تومہ کن نی کیل ۽ کال
 موسم ۽ زاناں توام ات گوئستگ انت ہور ۽ گوآت
 بیا تو انور جور جوابیں پرچیا بژن ۽ ورے!

اے جہان تھا رونکءِ گرد انت ہر کسی گٹ انت مہار
 عرض ایش انت گوں خدایا دعا ءِ پریات کننیں
 جنتے شالا نصیب بات حالق تئی نام ءِ گریں

بس بہ کن داؤد خیال کن پنچگ ءِ کلک ءِ بہ دار
 نیست انت دنیا ءِ وفایے زیادہیں صبر ءِ مہ دار
 منزله سک دیر ءِ دراجیں توشگ ءِ پہ وت بہ دار

لاٲنچ ء توٲان

رٲ ء قدرتاں يات داراں
 كوہنیں دٲتراں کہ چاراں
 گال من دو ء سے کٲاراں

بيا تو پہلوان وش ہالیں
 وش لبر ء شکر گٲتاریں
 نندیں مجلسے نامداریں

باریگ گؤزنت یک پہ یک
 توٲان نیاتک چوشیں سک
 نزیک ء بہ نند گٲ ء لکھ
 باریں چون کنت رندی وقت

مید ءِ ناخدا گلئیں جٹ
 توپان ءِ کت انت ورنہ گٹ
 دریا ءِ نہ بیت گوں ماں کپ

ہر کس پہ جل ءِ جوشان ات
 (کہ) دریا ترنگ رنگ پہ رنگ
 (چو) ترک ءِ لشکر ءِ داتے جنگ
 مہلوک نے کتگ زیات ءِ تنگ
 دریا ءِ نہ بیت گوں من ءِ جنگ

ایرانی کن انت فخر ءِ شان
 ٹیلیفون ءِ بہ کن جلدی جوان
 آرام بہ کن نند تو بیہوش
 رب ءِ قدرتاں کن دلگوش

دیراں تئی منزل ءِ لوگ ءِ کوٹ
 کار ءِ نئے نیت سبزیں نوٹ

دستاں پہ خدا ءِ بند ات
 پیر ءِ زیارتاں ناول ات
 قولاں واجہاں پہ من ات

تیاب ءِ اتگ انت (شمے) سیاد ءِ کس
 زیادہ کُشنگ اش گوک ءِ پس
 حیران انت ہے چک ءِ کس
 نیست انت دزرس ءِ واک ءِ وس
 جلدی آلم ءِ ایوب کش

چاریں قدرت ءِ رحمان ءِ
 چونیں کارکنت پہ انسان ءِ
 لانج ءِ ماں زر ءِ تران انت
 لانج ءِ ناہدا انور جان ات
 فرمان ءِ خدا ءِ گون ات

اے توار پر کتگ نورجان ءِ
 شما پرچے نشگ ات حیران ءِ
 موشتی نہ کت ہیچ جوان ءِ

چیرو بستگ ات نورجانء
 سیٹھ ء سرپرست اوگان ات
 نامے ہر کجا جکسان ات

بیار ات منی قلم نکشین ء
 کشاں من قصء وشین ء
 تاریپ من دیاں آجوان ء
 شاہ دوست ء یلیں نوجوان ء
 بلکیں رد بہ کنت شیطان ء
 خوف ء دہشت ء میدان ء
 (گڈا) باریں چون کنت دُردانہ

بیا او پہلوان گوشاں دار
 نزیک ء بہ نند گگیگ ء وار
 گستا ء مہ رو دیر ء دراج
 شاگء گم چنیں واگء دار
 داں مہلوک ء نہ بیت انتظار

جاگا ءِ سُمرانت نَزیکِ دار
میر ءِ مجلسِ جاہاں دار

ایش انت نصیحت ءِ سوج ءِ سر
کج انت شے پیشی سیاد ءِ کس
اولاک ءِ مہ لڈ ات بار ءِ
ناگہاں کپ ات بیگار ءِ
اٹ ءِ ڈے نیت انت کار ءِ
یل دے اے کوڑیں دنیا ءِ
لچ ءِ احمقیں دلار ءِ
مردے برت انت مہ بے وار ءِ
دیریں منزل ءِ جاگاہ ءِ

یکے ہم نہ گپیت ءِ حال ءِ
انگت اوشتاتگ جنت کوکار ءِ
(کہ) نتیلاں حاکم ءِ سردار ءِ
نے مسکیں ءِ غریب ءِ وار ءِ
درساں من براں بیگواہ ءِ

نیست انت مردماں اختیاری
 کار ء ہج نیت انت وائی
 فرض ء سُنناں کہ بند ایت

راہ ء توشگاں نی جم دے
 اے دنیا ء ہمیدا یل دے
 (نی) ایمان ء سپاء شوک کن
 پدا جنّت ء برو تو سیل کن

داؤد تو مہ کن پُر شور ء
 زیادہ ء مہ گلّیں بور ء
 ماہیگ ء مہ جن چو زور ء
 نیست انت لذّتے آسوج ء
 واد ء آشکر ء ہم تور ء

بختِ تالہ تالہ تالہ
 نامِ چو چراغِ روک ات
 داؤد تو مہ کن نادانی
 دیر انت ہلکہ نامداری
 توسیپ بس خدائے زیب ایت

علی شکر ء چڱانی بیگو اہی

شکر خدا وند ء پاکیں قدرتاں
 بخت مئے گردان ات پر آشاہی نوبتاں
 بیات مئے بیل ء پُر حقیقتیں برادران
 قصہ سکین مرواے دیستاں دپتراں
 کوڑہیں دنیا ء وفا نیست ات مردماں
 دل خوشی ء ء گم پہ شادان ء رپنگاں
 امر ء تقدیر ء جواں توپان ء گپنگاں
 وعدہ ء کول زیارت ء پیراں بستگاں
 سکی ء وہداں ہچ نہ کت زندگیں زیارتاں
 شربچار ات مئے دوست ء آریزیں وارساں
 ائے عیال بربادیں، بُرات جلدی تارکن ات
 پسنی داں اورماڑہ ء معلومدار کن ات
 عقل ء مرواے ۲۔ گار انت اتلگ شہانی گورا
 بیا کہ سکی کپتنگ انت بازیں مئے سرا

دل مارا نئیل ایت (وتی) لوگ ء ینگ ء
گمزدیں براتانی خیال ء انت گندگ ء
اے دنیا تہاروکیں گشے گرد ء پوشنگ
شربتے زہریں ہر دوئیں جواناں نوشنگ
جاہے سیاہیں نیں شمے مات ء پوشنگ

یک شپے دراہیں دوستاں پہ گریوگ روچ کتگ
نے مراد دیستگ، نے کہ ما دوستی سیر کتگ
دیرسریں کُنڈان ء اولایتاں تار کتگ
آجواب نئیتیں زاناں کہ بخت ء بال کتگ

اے دُر شہید جوانیں وارنگ انت سبزیں ساوڑ ء
ء موسماں کائنت تبد ء سوچاکیں لوار
بچ نیا انت کہ پیٹگ انت کشتیگاں سوار

دل کباب انت ء گوشتگیں روچاں یاد کنت
انچو نگران انت مثل ء چومرگ ء بال کنت

لُٻڙهين دنيا انت کسي ۾ وٽ شان کنت
 دولتے داريت ۽ وٽ ۽ مير ۽ بان کنت
 ۾ بچار نادان ايش بنت دنيا ۽ حصار
 تي ۾ اڳاڻا پيٽگ انت لارياں سوار
 کٽ ات ۽ عمر ۽ بيتگاڻا دريا ۾ هوار

اے خالق ۽ امرانت گمزدیں ماتي شمر به نال
 ترونگليں ارساں چو کوکريں استيناں به گوار
 ۾ تي شاهي ڪاپراں آرام نه بنت
 آڙگ انت ٽپ شمي اے وڙا درماں بنت

قصوے وشين من ڪتاباں که ديستگ ات
 حضرت سليمان ۽ دور ۽ باريگ ۽ بيتگ ات
 عدل ۽ انصاف شريعت ۽ راه ۽ نشنگ ات
 ني عبرتي گپ انت، عاقلين مرداں گوش گرات
 تاں دوسد ڪرناں ۾ وٽي ورنهاڻا زر ات

پرچيا نوداں شما ساچان ۽ گوز ات
 مٽي دل ۽ زنگاڻا گمزدیں ماتان ۽ به ده ات
 دل شمي وش انت ۾ شمي سالونگيں زر ات

شتر بچار مولے گندے دنیا ءِ آخر انت
تئی وارث ءِ سیاداں نا لگ ءِ زاری گریوگ انت

پہلوان حسین، بیامنی راستی نیمگ ءِ
ساز بہ کن چنگ ءِ یا تریں ات زیر ءِ
عرض منی ایش انت گوں خداوندءِ اکبر ءِ
دست بنداں گوں شاہ ءِ سلطانیں سرور ءِ
اگاں داد رحمان بنیت سلامت ءِ اے بر ءِ
حیر ءِ حیرات من زیادہیں بکشاں الم ءِ
آشکر سانڈیں ژندیں براتانی گم ءِ

ما دعا لوٹیں خالق ءِ ربءِ مہربان
دست ماں واگیں، پادماں شاگ ءِ کانگاں

عقل ءِ گم ءِ گار انت ہوش ءِ رپنگ ات
خالق ءِ امر انت مرچی تقدیر ءِ اتلگ ات

بڈا تگ شاگ ، جواں حیا لاتے کپتگ ات
 پلمن دؤر آچار پرش ءے بستگ ات
 اے قدرت ءے کار ات امر ءے اللہ ءے اتگ ات
 نوبت ءے باری مئے جوانانی رپتگ ات
 پشت پدی کارانت لالچ یگدارانی کپتگ ات

ماڑیاں بڑزیں ، آکلات زندگیں رتگ انت
 یات بہ کن شکرتی باسک بغل بنداں پرشگ انت
 اے گمزدیں برات تی خداوند ءے کشگ انت
 جنتی حوراں پہ گل ءے شاداں برتگ ات
 دادیں کوٹ ءے ماڑی بڑجاں نشگ انت
 نصیحت ءے پنناں عالم ءے ملایاں بہ زیر
 کنتیں یکروچے بیت تی دزگیر ءے بصیر

است انت یک جاہے بازنی پرخوف ءے خطر
 مردماں سک جُست گراں رند ءے نی حال ءے پُرس
 اے دولت زیرانت نیکہ پہ زندگیں حبر

قصواں گوئڈ گر گُوڑویں دنیا ء بہ چار
 دنیا سک تیزیں چو سکئڈ ء کانٹو ء تچیت
 آرگام ترندیں برسرء مرداں کئیت گوزیت

دل ضعیفی ء برات پہ رنجوری نشنگ انت
 کئڈگاں بُزریں، منزلاں دیریں کپتگ انت
 بس بہ کن داؤد دؤر ہے رنگ ء گوستگ انت
 شکر وانیں کہ خالق ء امریں اتلگ انت
 بازبری مردم زری موجاں رپتگ انت
 جواب چہ اللہ ء سرسلامت ء اتلگ انت

سیٹھ قادر داد ء پر بند (اولی بہر)

شکر انت مارا خالق تئی خدائی ء
 تئی مزنی ء بادشاہی ء
 دل مئے کپتیں پہ حیالی ء
 کوڑہیں دنیا تئی بے وپائی ء
 ایرکن تے رند ء وتی نشانی ء
 تاکت ء کش تے برے جوانی ء
 ہرکس ء دؤر دے حیالی ء
 دوست ء پہ دوست ء کن تے جتائی ء
 گلوئے نیست انت تئی خدائی ء
 حضرت سلیمان ء دؤر ء باری ء
 عدل ء انصاف ء حکم جاڑی ء

تالہ ء بخت ہردو ہمراہ ات
 نیمگ ء آسمان ء مدام بال ات
 کنیت قاصد چہ شاہ ء دربار ء
 آنہ چاریت تئی گلہ ء زار ء
 دائم شوہازیت وتی کار ء
 ہر قدر تاریب بہ دئے باز ء
 آنہ چاریت پہ وارث ء سیاد ء

مردے کہ بیت چو رستم ء زال ء
 نوش بہ کنت شیر ء شکل ء شہد ء
 نیل ایت دنیا پہ ننگ ء باز ء

کس ء نہ زانتگ کہ چوشیں کار بیت
 سالونک گوں دژمنناں دچار بیت
 زاناں تقدیر ء کزایے بیت
 خالق گوں اے کار ء رزایے بیت

دژمن پہ ہگل داشتگ انت شیر ء
 عزت ئے داشت آ وتی میر ء
 بے خیال ات گوں انپس گیر ء
 سرمہ جن سیٹھ کہ کپتگ ئے دام ء
 واجہ اے قاصد اتگ حکم ء رحمان ء
 زیت بارت انت دوستیں مہمان ء
 ایرکنت وان ء حشکلیں ایران ء

عالم ء ملایاں قرآن وبتگ
 انچو کہ حق ء شریعت ء کُشتگ
 حکم چہ پرمان ء خدا بیتگ
 آ شہید حوراں جنّت ء برتگ
 ارساں چو ہور ء جمری گورتگ
 زاناں مئے راستیں پنجگ انت پزُشتگ
 ما وتی سالونک ء چدا برتگ
 دیر ء گستاہیں منزله زرتگ
 جنتی حوراں انتظار بیتگ

دوست پر آ دوست ء کہ دچار بیتگ

تہنایک قبرے ء میار بیتگ

دوست ء آریزاں دل وتی مُشتگ

زندیں توپان ء مارا مان بستگ

بُرز بادگیریں مئے کلات پرشنگ

مئے حیالانی ہوش برگشتگ

دل ء من ء لوگ ء ننگ ء نیشنگ

من وتی پُر نکشیں قلم زرتگ

یات بیتاں بہارانی

روح ء غم حیالانی

موسم ء
گوستگیں

مہ کن او دل مہ دئے مارا خیال ء

وتی برات ء کجام نیم ء بہ چاراں

نہ دیست مردم چشیں آخر زمان ء

گلیں پُھلے کہ رستگ پیشکان ء

(کہ) نام ئے امبر ء مسکان زران ء

غریب ء بیکس ء پشت ء پناہ ات
مدامی مجلس ء دیواناں تزان ات
وتی ودهء چتور شوک ء گران ات
مدام گوں بیٹھک ء مہمان سلاہ ات

اناگاہ قاصدے رب ء الہ ء
نہ کنت گپ ء نہ زیریت فیصلہ ء
بہ چارات آ خدائیں مہربان ء
چتوریں کارسازیت ماں دمان ء
نہ چاریت راج ء قوم ء دولت ء را
ء بارتیں منزل ء دیریں مقام ء
بہ دے خالق مارا توفیق چنان ء
بہ کشاں من نکتہ ء شعری بیان ء
کنان زندگ پدا من سیٹھ ء نام ء
کسے عبرت بہ کنت آخر زمان ء

چتور گوشت انت شت انت دورماں حیاں ء
 نیاہاں گوستگیں روج ماں حساب ء
 بیا تو پہلوان تیز ء شتاب ء
 بہ نند تو ساز بہ کن چنگ ء رباب ء
 بہ نازین دُر شہدیں وش لسان ء
 کہ چتوریں عزتے داتگ خدا ء
 تمامیں پبلک ء راج ء سپاہ ات
 تمامیں کشوران نام ء زران ات

(بلے) حساب کہ پورا بیت بُرز آزمان ء
 نہ تڑیت مردم ء پہ گپ ء تران ء
 مہ گریو ات چُک ء برات، عازیزیں گوہاراں
 نیت قادر پدا واپس اداناں
 قرآن ء آشیاں انچو کہ ماناں
 شہید پہ جنت ء شوق ء شان ء

جواب گردینت مئے شیریں نواب ء
 عبدالغنی نیں آ جور جواب ء
 اناگاہ کپتگاں من برات ء خیال ء
 جگر ستلگ دل ء لاپاں کباب ء
 حاجی عبدالخالق ترا داتگ خدا ء
 مدام پہ روچک ء پنچ وہد نمازیں
 پرے کاراں گشے اکبر تیاریں
 مدام ماں بکس ء سیکلاں سواریں
 حاجی محمد صدیق تئی ول ء بران انت

چے کارے سازتگ آ ظالماناں
 جت ء چاتے وتی ہیسی سراناں
 نکے حشک انت چو زہر مار ء
 وراں اپسوز جناں پنچان سراناں

شمارا گپتگ وت شاہیں خدا ء
 ذلیل ء وار ء شرمندگ اداناں
 قیامت ایر انت گوں گریں جلاناں
 سر ء ہوش ء کشیت، حشک کنت زباناں
 نہ زیریت دولت ء زر ء ملاماں
 بہ دار داؤد وتی کلکیں لگاماں
 یلہ دے جاہل ء نکسیں رگاناں
 بہ دے سوج ء گوں شریں مردماناں
 یقین داراں گوں آسمانی قراناں

مہ بند اے کوڑہیں دہر ء وفا ء
 یلہ دے شدت ء جنگ ء فساد ء
 مہ دے نقصان وتی حقیگیں برات ء
 روے توپیش بے آزات ء پاک ء
 بہ پہریز تو وت ء سچین ء چات ء
 نہ بنت کار مشکلیں رند ء پہ جاک ء

اگاں کپوت چو بلبلی مُرگاں بہ نالیت
گروک ءِ جمبرءِ ہور ءِ بہ گواریت
غمءِ درداں دلءِ توک ءِ بہ داریت
شہید ءِ درور ءِ مشکل بیاریت

مہ کن داؤد مہ بے پیشی حیاالاں
گشاد ترّیں وتی بور ءِ لگام ءِ
شت انت نوبت نہ بیت پیشی کرار ءِ
دعاے لوٹ پاکیں مہربان ءِ
بہ بکش تو جنت ءِ فردوس ءِ مارا

میر قادر دادیؑ پر بند (دومی بہر)

شکر واناں چہ کریم ءِ خالق ءِ گنجیں دراں
 ہر کسی روزی رسان انت آخدا مہربان
 وہد پہ وہد باری گوزان انت نوبت ءِ وشیں رگام
 توحدا ءِ ماتئی بندہ ، گوں ترا دَر بندگاں
 وہد ءِ بے وہد ما نہ چاریں رب تئی ذِکر ءِ وانگاں
 قیامت ءِ زندگیں حسابے پُریقین ءِ دارگاں
 دوزہ نیگاں واہ ءِ زار انت جنت نیگ وش کندگاں
 نوبت ءِ باریگ وش انت گوں نبی پیغمبراں
 چوں کتگ شیریں علی ءِ گوں یہودیں کافراں
 ذولفقار دست ءِ سلاہ ات نیست ات ءِ ترس ءِ گمان
 حضرت یقوب سک پریشان ات وتی بچ ءِ غماں
 گر کے لوٹائینت آورت ءِ سوگند دات ءِ سے براں
 (گر کے گشت) امر ءِ تقدیر ءِ خدا انت امتحان انت تئی سرء

ہارسیں شوم ء چوں کت مسلم ء چک ء سرا
 بازکن ات پریات ء زاری داں وتی واک ء وس ء
 ہر دو نوجوان ء شہید کت انت آہینیں رستر ء
 کار نہ یتک دنیا ء توک ء راستی ء شتریں جبر
 نی گڈ ء گپاں کہ گوشت انت دل من ء نیل ایت ننگ ء
 دم پہ ساعت یات کنتیں جوش جنت چو منجل ء
 کوش کشیت نودبند انت ہور گووار انت پہ زر ء
 ما نہ دیست مردم چشیں کہ گڈ ء دہر ء آخر ء
 مشکوگ کنتیں لانک ء دہ تیریں سگار
 پہ وتی ٹلک ء نہ داتگ سرپرستی گیگ وار
 گل چینیں باگے کہ سبزانت، وش انت سنیل ء ندر
 ہر گورا مہلوک اتک انت جیپ ء گاڑی ء سوار
 آنہ ات پتر کہ ہالیگ پہ غریب ء سوالی ء
 داتگ ات شاہیں خدا یا نامے جکس ات ہر گورا
 نی یک اناگاہ شورے پیتگ نالت انت شوہیں رداں
 (کہ) بے گناہ ء سیٹھ ءے مان بست گوں ہکل ء گڑ ء بدان
 دیم ءے تزینت، جواب ءے دات شمارا راست گشاں
 شما ہماواٹ ء نہ کرز ات من شمے دیم ء گشاں

رستگیاں در چکے چنال ء دست ء وت نقصان کن ءے
 آخدا ء مہربان ء چہ وت ء ناراض کن ءے
 سد ہزار گنجیں بہشت ء آج وت ء گستاکن ءے
 دوزہ ء سکیں عذاب ء زیرات ء گوں وت کن ءے
 بلے روات یک قبرے تہاریں نندات ء حیراں کن ءے
 گرچ ات نی لُناں وتیگاں باز افسوس ء کن ءے
 قاصد چہ رب ء بیہیتیں شام تپنگ ء پیش کن ءے
 (بلے) آنہ چاریت انت تپنگاں، گرجوشاں کم کن ءے

بے گناہ ء بے میار ء شہید کتگ منے راج ء سر
 وارنگ ات گرین پیالہ باز کن ات نی سر ء کپ
 بیر پرے دیری نہ رواتیں شامہ کن ات گرج گپ
 کوڑھیں دہر نہ اوشتیت نیست انت دنیا ء وپا
 بلے دل گنوکیں یات کننیں گوانزگی طفل ء زریت
 تزگ ء سیٹھ ء نہ گندیں گپے ایر انت بلبلی
 نندگ ء جاگہ ادا میں عاقل ء دانشوراں
 بیات نزدیک ء بہ نند ات یک سو بے من دیاں
 آرگام ترندیں گوزان انت ہر کسی ہیسی سراں

چارۂ پنچیں روج نہ اوشت انت درک ۽ میدان ۽ گوزاں
 ادا کس نہ نندیت پاگ نہ بندیت نہ دگہ پیر ۽ جواں
 شامل مہ دہت ۽ بڑات ۽ بیر ۽ نام ۽ ایرکن دپتراں
 پشپدی مردے بہ چاریت رند ۽ بیارات عبرتاں
 دادشاہ ۽ چوں گتگ گوں شاہ ۽ زنڈیں افسراں
 نام ۽ ایرکت آ بلوچی دانکہ روج ۽ محشر ۽
 نی نوبت ۽ باریگ وش انت مئے سیٹھ سرچوٹیں یل ۽
 دست دراجاں ہرکس ۽ را آغریب ۽ بزرگر ۽
 چوگنوک ۽ سرجنان ۽ نشنگ انت راہ ۽ سر ۽
 قاصد کہ بزر ۽ چے کئیت انت آ نہ تڑیت انت پدا
 گرا کُنڈ کُنڈ ۽ دیر ۽ گستا جلس ات تئی نام ۽ توار
 حال کہ اشکت دوست ۽ سیاداں ستگ انت ۽ جسم ۽ جان
 جلدی ۽ لانک ۽ بہ بند ات ہم رفیقیں برادراں
 رند تر ۽ یکے مہ جنت مارا سو چوکیں شگاں
 کہ بے دل ۽ نابودیں مردم پرچیا پشت کپتگاں
 نی قاصدے جلدی رواں دات مئے کماش ۽ مستراں
 ساعتے زنڈیں کہ صبرکن، چوں کنتیں مہرباں
 دوستاں چہ براتاں جتا کنت سہی آپیریں پتاں

چند ہزار مہلوک رہتگ نیست انتے نام ءِ نشاں
 نے دگہ یکے کہ مانیت انجیں ہلک ءِ میتگاں
 شر بہ چار انسان حیاں کن قیامت ءِ کمی بہ ترس
 تو مہ کن نادان ءِ جٹی توشگ ءِ جلدی بزیر
 گوستگیں روچاں گزر کن نیست انت اودا دلیل
 تاسپیں عمر ءِ وتیگ ءِ دست ءِ وت نقصان مہ کن
 شادہ ءِ شریریں زبان ءِ ہیچ کس ءِ ناراز مہ کن
 نگرہ ءِ ساپیں تلاء ءِ ہیچ کس ءِ ہمسر مہ کن
 قاصد کہ بزر ءِ چے کئیت انت زاناں کہ صبر نہ کنت
 اے پیسری جرم ءِ گناہاں تو بہ ءِ زاری بہ کن
 کمکیں ودے سراتگ اگاں منی سوچاں گرات
 قیامت ءِ زندگیں حسابے عالماں بیا جُست کن ات
 مھکمیں بل ءِ نواناں پروش ات ءِ نقصان کن ات
 اے نہ انت دنیا ءِ رہند شما پرچیا چوش کن ات
 نی پُزشتگ انت دؤر پہ حیاں شما پرچیا یاد کن ات
 اے گمزدیں زرد ءِ مراداں پہ حیاں پیر کن ات

نی ہم چُناں گردیں حیالات نشگ ء حیران اتاں
 داؤد بہ دار تیزیں قلم ء اے جہان ناباوریں
 ہر کسی راہ وت ہمانت نی حشکیں گرد ء گیانڈی میں
 یک گورے قادر داد گنداں تئی چُک ء آریزیں کساں
 ہر سبہ ء گر بندانت پہ تئی یاتاں زراں
 شامکے مہلت بہ داتیں یک ساعتے ء صبر کتیں
 آنپس گیریں وتاس ء یک میلٹ ء گرا تیں
 نی کندگ ء تارپ بہ زرتیں رند ء ملکاں شنگ کتیں
 تو مہ کن پھر ء ستا ء خالق ء دست ء کپ ات
 باز کن تے پریات ء زاری اٹ ڈے کار ء نیت
 یل بے دے داؤر ء حیالاں گوں قادر ء پریات بہ کن
 پیسری جُرم ء گناہاں رب تو مئیگاں ماپ بہ کن
 جنّت ء شالا نصیب کن ہر کسی حیر ء بہ کن

کچھ توپان

قدرت ۽ کاراں بہ چار ات چوں کننئیں مہرباں
 ششنگ ۽ دنیا سپا انت شامے خیال ات چہ غماں
 پیسری وہد ۽ رات کن، چار پیشی دپتراں
 (مرچی) عزت ۽ تارپ بُرتگ آٹھویں مردماں
 پُرشنگ انت کوہ کہ ہساریں نوکیں جُمپاں چہ جنگ
 شاموت ۽ نادان ۽ پرچہ اے وڈا چو جٹ کتگ
 تالہ ۽ بخت ۽ کہ دیم دات زاناں عقل ۽ کم کتگ
 اسپ تازی وش رواجیں بُرت حرء پہ مٹ کتگ
 شاموتی عقل ۽ خیال ۽ راہ شرّیں چک کتگ
 بلے آہری دہر ۽ بہ چار ات ورنہ دُراہ دیوانگ انت
 چرس ۽ ہیروئن ۽ شراب ۽ دائم ۽ نی پانگ انت
 طاقت ۽ زور ۽ کہ گیشیں چم واب ۽ بچ نہ انت

بياکنين پکرء حيا لے کہ باريں نوبت ء چو کتگ
 منزل ء بُرت دير ايرکت ني لگت ء وش کتگ
 حال ء برتگ داں بليده چانگوچے واتر کتگ
 لانک ء بستگ چوگنوک ء زہے ني دست ء کتگ
 جنگلے ني باز پزشتگ زيادہیں نقصان کتگ
 اے کسی عہد ء نہ ننديت زيادہیں صبر نہ کنت
 پرشيت آديوان ء کلات ء ہرکس ء نقصان کنت

کچ کور ء نہنگ ني بيتاں مست
 ہردواں وتي شتور کہ بست
 پلي چوٹک اش پچی نتيشت
 گوک اش اشنگ ء نيکہ گو سک
 جلدی پہ گشاد راہ گپتیں
 (ني) تربت ء شنگ در گپتگ
 مہلوک ء کتگ پہلو پرش

زندیں مردے ءے ڈن ء بوشت
 بہر نہ انت ادا بٹ ء گوشت
 جل ء گالی ء شتریں بوپ
 بانور گوں کثیر ء گرچاں
 شتریں زیور ء آرختاں
 جلدی ء گشادی بُرتاں
 (نی) سیلاب چو گنوک ء مست ء
 ہرچی کہ کپیتیں دست ء
 نئیلاں ہچ کس ء سرکش ء

زندیں مردماں کرتگ تار
 معلومدار کت ء دشت ء مچ
 نوداں بازبری کہ بستہ
 ہوراں پہ رگامی گورتہ
 ہرکس وشدلی ء نشتہ
 توپان ء مہ کن کیل ء کال

رند ء تربت ء حال ء چار
 سیلاب ء کتگ چونیں کار
 مردے اشتگ ء نیکہ زال

بیا تو پہلوان او شاہ داد
 نزدیک ء بہ نند گوش ء دار
 کہ توپان ء کتگ چونیں کار
 روباه ء دَجک ء سیہ مار
 کوہی جنگلی جاناور
 ریم ء ڈنگر ء حشکیں دار
 نی مند ء پیشن ء بُرت ء حال

مہلوک ء حیاں ء دیریں
 ہرکس چہ گل ء شادانیں
 غلہ چہ سر ء ہوشانیں
 جوہان ء برگ سک گرانیں

زیادہ اے بر ء ارمانیں
زاناں قادر ء پرمانیں

پرچے نشنگ ات حیران ء
بیا ات مجلس ء دیوان ء
دعا یے لوٹیں چہ رحمان ء
(بلے) سیلاب نہ کنتیں تران ء
(سیلاب ء گشت)

گوں ما تو مہ کن گپ ء رپ
ڈن ء تو بہ رو سیر ء کپ
میدان کن برو کوہ ء ٹپ
(نی) کوکارے ء سلاتے رستگ
حیراناں غریب ء بزرگر

رب ء گوں مہ بے گلہ زار
نند ء رند پدی کاراں چار
اے اتک انت چہ خدا ء قہار
چچ کس ء نہ بنت گیگ ء وار
جلدی پہ وت ء راہے چار

زیادہ زہرن ء مرچی دشت
 چے حال ء کُت ء گوں وت یک
 نی چو لیڑو ء پیتگ مست
 پروشنگ من شے راستی دست
 رب ء قدرت ء نیستیں شک

پیش داشت ء وتی زور ء پور
 دات ء ہر کسی نک ء جور
 گوں ما تو مہ کن درک ء دور
 پروشنگ (تئی) نوبت ء شاہی پور
 ہچ رنگ ء نہ کنت سہل ء تران
 میدان ء مرو بیا پہ گام
 آپ ء تتگاں آسمانی
 کپتاں پہ سر ء بیواری
 تر انت ء نہ گند انت راہ ء
 بیاریں چہ کجا غم وار ء
 کوکار و نیاتک انت کار ء
 ایر کپتگ مجو ء بازار ء
 زور ء تاکتے است مارا
 کشیں نی بُن ء ہنڈال ء

کورائیں زرے دریا میں
 نیستیں طاقت ء زور ء وس
 گاڑی کار کنت نیکہ بس
 گڑا چوں کُت امام ء جند ء
 یعقوب ء یلیں فرزند ء
 امداد داتگ ء باز چندہ
 شاباش پہ امام بخش ء بات
 لانک ء پروتی مردی بست
 جلدی پہ گشاد آورت تڑشت
 کوہ ء ڈنگراں شری پٹ
 کہ باریں چوں کنتیں منے بخت
 (گشتے) نظرت ء سلام ء سرکن
 (ابا!) گوک ء دلوتاں جہندم کن
 سیاد ء وارساں واہی کن
 توار ء چہ خدایا پر کن
 جلدی کن وت ء را در کن

گپتگ	شمارا	ء	توپان
بستگ	مان	ء	لٹ
کشتگ	ہوش	ء	مہلوک
دیتگ	وتیگاں	ما	چماں
پیتگ	جہل	ء	کور
چور پتگ	ء	ء	پیش
سر پیتگ	شنگ	ء	دریا
تر پیتگ	ء	ء	دیم
سر پیتگ	شنگ	ء	ریمدان
گیتگ	در	ء	پاسگا ہے
سر پیتگ	گجر	ء	واب
پر پیتگ	لاں	ء	تہت

دلگوش تو بہ کن مئے گپ ۛ
گپتگ (مارا) سکی ۛ نی وقت ۛ
چاریں ما وتی نیں بخت ۛ
بیاریں ات راسن ۛ ۛ رخت ۛ
مکان پہ شنگ یک کش ۛ

شیر گوازی دپاں دپ بیتگ
 حاجی ء شنگ در ء کپتگ
 (واجہ!) موز ء لیمبو تو باز کشتگ
 سیلاب ء مہار ہم سستگ
 چم ء ظاہر ء ہچ مینشتگ
 ناراض تو بہ بے علی اکبر
 شعر کہ شاعر ء پر بستگ
 پیش ء مردماں چو گشتگ
 توپان شدری ء کہ اتلگ
 نیکہ چیشی اے ء سر گوستگ

داؤد قصہاں تو گوٹڈ دار
 ہر کس ء مہ بے گوں ہمسر
 ملک ء مچین انا دانشور
 منزل ایر انت ء گرانیں بار
 قاصد اودا نہ کنتیں اوپار
 زیر تو توشگ ء راہ ء کپ

لال بخش پانوانی ء نام ء

شکر ء گراں چه قادر ء

دعایے من لوٹاں اچ خدا

ما پہ گناہاں ایمبر ء

بیار منی قلم ء ، دپتر ء

چل کاپ داراں پنجگ ء

بور ء نہ داریت ہچ لگام

من تاجپیناں متیدان ء گام

بیا پہلوان وش حالتیں

مند تو بلوچی مجلسیں

او لال بخش! تو سلاماں گوں مہ کن

سیہ مار ء واب ء پاد مہ کن

ہر ء گبر ء جہہ مہ جن
 ملا ء گپاں پشت مہ جن
 تو کہ نہ زانے جُست بہ کن
 سہب ء قرآن ء درس بہ کن
 فرعون ء وہد ء یات بہ کن
 حکم چہ خدایا اتلگ ات
 تکبیر نبی ء ونگ ات
 دریا ء پشت ء گوستگ ات
 ہرچی کہ جاہل بیتگ ات
 فرعون ء دمب ء کپتگ ات
 دریا تھا غرق بیتگ ات

رہبر نہ انت شے ء فقیر
 رہبر نبی ء نائب انت
 کہ دُریں قرآن ء ماہر انت
 (تو) کُت مہ بے گوں سُنّتاں
 اے دُریں رسول ء مہبتاں

قاصد بئیت حکم ء خدا
 مشکل بہ روت رند ء پدا
 تعریف مہ دئے گنج ء بر ء
 شرک ء بدعت ء سر بر ء
 (لال بخش!) پیش ء نہ دیست ماں دپترء
 ہر بر کپ ات ماں شدت ء
 حیران کن نئے چو دلوت ء
 بیا ء بہ بند نر ء مرا
 سوچے دیان ات ایمبر ء
 کش اے بدعت ء ننگر ء
 کورائے آ دیریں زر ء
 (داہ) نام نئے مہ بیت کسی گورا
 (واجب!) سینگار بہ کن نورء بر ء
 اسلام ء آگنڈ ء بُن ء
 توکل بہ کن تو ایمبر ء
 سئے روج ء چار ماہ ء درا

آ شربت ء تام ء بہ ور
باریں، چے لذتے کینتیں دل ء

لال بخش ! تو مہ کن نادانی
جٹ ء کوکت ء حیوانی
ملا ء مہ گر گوں بانزی
باریں چوں کنئے تو او جٹ
ملا یا کنئے گوں وت مٹ
آپ ء منگ ء نیستیں کٹ
ملا ترا گشیت شریں گپ
چوٹ ات کہ نہ بئے زاناں تچک

تعلیم تو کجا نگو ونگ
پاگے کہ سرء تو بستگ
دوچ چہ بنپء رد کرتگ
ترا پیشی مردماں چو گُشتگ
داواہ چہ قرآن ء زرتگ
بلے جزماں لیرو ات بار کرتگ

اگاں قاصد بنتیں رند ء
 مثل ء چو گروک ء گزند ء
 موکاه ات نہ دات ہج رنگ ء

لال بخش ! تو مئے و برادر

(بیا) نزدیک ء بہ نند، گوش ء دار

شیطان ء (چہ) وت ء گستا دار

توشگ ء بہ زیر گوں وت دار

آس ء پر مہ رتج پیٹرول باز

اگاں قاصد نیت خدا ء فرمان

پروشیت آہنیں آ بنداں

نقصانی رسیتیں چنداں

قبر، اے آہری جاگاہ انت

توشگ ء بہ زیر موکاه انت

جزماں ملکمیت راہ ء انت

دست ء تو مہ جن سیہ مار ء

جزمان کہ ورے نقصان ء

لال بخش ء حبر بد بُرتگ
جلدی ء گشاد پاد اتلگ
ده تیری ٹینگے زرتگ
پرچی (من ء) ملاء ء چو گشتگ ؟
راہ ء مادیں سوج داتگ
ہرچی کہ نصیب ء بیتگ

داؤد تو مہ جن بازیں گپ
انسانی بہ کن زند ء وت
حق ء تو بہ زان ، نیک ء بد

لال محمد ء مراد ء شعر

شکر انت خدا ء مہربان
 روزیگ دے تو بندواں
 جنس ء پریگ ء پریشنگاں
 مرچی نی سرکُت نو بتاں
 گزند ء گروک ء جمبرہاں
 مہلوک تمام حیران اتاں
 ہر دو، پت ء آچک اتاں
 پے خدمت ء نامدار اتاں

قاصد پے پر مان ء جلیل
 مرگ ء رانیستیں ہچ دلیل
 لال محمد ء شیریں مراد

مرچی چھے گوشتگ حساب
 دنیا کہ گرد ء پوشنگ
 (شما) مرگ ء پیالا نوشنگ
 حال گمزدیں ملکاں شنگ
 مات ء پہ گریوگ وس کُتگ
 جلدی کن ات لانج ء بر ات
 سوریں زر ء پادل کن ات
 سگ ء یقین پریات کن ات
 گار انت جواں میر ملگیں
 گپتار تارپ بندگیں
 امرچہ خدا ء زات پاک
 پہ قسمت ء تئی گور ء حاک
 تاں ایندگہ روج ء سبا
 پرمان چہ شاہیں مصطفے
 جلدی دراہ لاش ء پدا

ہر کس بیاریت عبرت ء
 دُریں شہیدانی برکت ء

ایش انت دنیا ء وفا
 تو سیپ ء تارپ ء ستا
 (مئے) دل گمز دیں اظہار کنت
 برات ء گماں نی یات کنت
 زرد ء مراد ء پیر کنت
 ہر کس گل ء ما پہ گمیں
 پہ دوستی ء برات ء زریں
 دل ضعیف ء رنج ء نا لگیں
 چو بے کس ء بے چارگیں

دعا ء بہ لوٹ ات خالق ء
 نے سیاد ء نیکہ وارث ء
 نے کہ ولی، نے زیارت ء

پشت مئے خدائے خالق ات
 کار مشکلائی حاضر ات
 دروگ بستگ ات نقصیں رداں
 احوال آ ورتگ اداں
 باور کن ات مئے نصیحتاں
 خود کہ بہ دیستہ چشمے من
 گھڑیاں ۽ مندریگاں نشان

فرمان شاہ ۽ دُر جلیل
 کار ۽ نیاتک مرچی دلیل
 کشتی بہ رپتیں ماں زر ۽
 یا زدہی روج ۽ سبا
 نی لاش آورتگ درا
 بار داتگ انت خاک ۽ گل ۽
 ہرچی بہ کنت شاہیں خدا
 برات گمزدیں بیتاں جُدا
 حیران ات مہلوک ۽ خدا

عرض ءَ پہ دنیا ءَ مہ دار
 ہر بر کہ شاہ ءَ کثیت نہر
 لب نہ زیریت مال ءَ زر
 بیتگ کتاباں اے بیان
 کس نہ مانیت پیر ءَ جوان
 اگاں مردے بہ وار تیں شیر ءَ نان
 پادار نہ بیت کوڑیں جھان
 میڑ بیتگ انت پہ میم ءَ لام
 اگاں مردے بہ چاریت نکتواں
 بس کن تو داؤد کسواں

اعظم شعر

نام بسم اللہ قدرت ء بنیادیں رحیم
 سدہزار توسیپ ء کناں، خوف ء تُرس ء بیم
 در اول وش اتک ء شتاں عزت تیاری ء
 کوڑہیں دنیا رپتگ ات براتاں سیادی ء
 ٹلک پسا بدن گوں وتی گرد ء گیانڈی ء
 ہرکس ء روزیگ رسیت رب ء شاہی ء
 نی سند ء رودیگ ء رمبتگ سمنچ ء پتار
 اتگلیں سنیل ء مارویں شہانی نگلور
 یک گورا لیمبو سبزاتاں سبزتاکیں انار

نی دائم خالق ء امر ء چون بیت
 ہرکس وتی مال ء زیادہیں کیل ء کال بیت

دُرُ ۽ ٺيڪ اٿلڪ انت راباني سر ۽
 آئينگ بڏين، ترگاں کوه ۽ جنگل ۽
 هرڪس ۽ ماليات گريں هوش کن سر ۽
 جواب گردينتگ مراد بڪشين عاقل ۽
 فتنهاں كم كن ۽ منے نصيحتان به زير
 پُشپدي کاراں زياده ۽ حيران بے ذليل
 کوڏپين دنيا همک ڏول ۽ شور کنت
 شادپين شيرء ماں دپ ۽ تهيل ۽ جور کنت
 شر به چار ات اے قيامت ۽ خوف ۽ دهشت ۽
 کتره ۽ زره مثل ۽ ميزان ۽ چُست کنت
 (واجه) په شمه بيرء گڙا دگه مردے پيش کنت

پهلوآن ملا بيا مني احوالاں به زير
 ڏيل نگرانيں، واز کنت تر وکين زبان
 نصيحت ۽ سوچاں عاقلين كهداياں به کن
 نان دپين مردم نيست چُشين پيش ۽ بدن ۽

نامے جسکان انت چه ولایت ء جنگلاں
 دادشاہ راستیں مرگ نی دگہ کیئی اتلگ ات
 چار سری لوپے کہ شے گٹ ء کپتگ ات
 مازانیں یکے چه ہے راہ ء گوٹگ ات
 چوگروک ء ء مثل ء شاہین ء رپتگ ات
 دہشت ء بیم ء چه دادشاہ ء گوٹگ ات
 انگلابیانی جگر چه لاپ ء سستگ ات

نی شیر محمد نشنگ ات گوں (وتی) برات ء مردماں
 بے ستون زہر ات مثل ء مرد واریں رستر ء
 بیا بہ دئے تران ء اعظم ء راہانی سر ء
 کہ ما پرمایاں خمینی ء لشکراں
 یک یک ء ترا کشی چه بیہہ ء جنگلاں
 اے جبرمپتیں، تو شیر محمد دلگوش ء بہ دار
 دریا ء ماہیگے نہ انت کہ پہ ماہورے گرات
 جنگلی آسکے نہ انت کہ تو سرگردے کن ات
 اعظم ء بیم ء لرزگ انت کوہانی مزار

ہر بر ء کہ لگیت فتنہ ء جنگ ء شدت ء
ہمک مرد ء نئیل ایت نزیک اچ وت ء
شیر محمد گریت بلے نشنگ بازار ء تھا
زاناں معلوم دار نہ انت پیشی حالت ء
کہ سکئی من بازکش اتگ شاہ ء مدت ء

نی من ء کار نیست گوں اے ملک ء مردماں
شر زاناں من آ وتی پیشی دژ مناں
شما نہ زان ات ابیتکیں درچکے سبز بیت
تاک کشیت ء پہ شمه گٹ ء لوپ بیت
چوں کُت رحیم بخش نوجوان گوں دژ منانی گین گراء
داں چُک تے مان تزینت ، پشت ء ء دیم ء گپتگ ات
لشکر ء توک ء کہ کپتیں آ پُلنگ چو اُشر ء
توارے پر کُت قادر بخش ء فقیر محمد گلین
سُستی نہ منٹیں ما بلوچ ء پُسگیں

دیر نہ بیت ساعتے گورتگ ات تیر ء رگام
 آسے جواناں سفر کُت ایرات ء نام ء نشان
 حال بُرتگ قاصد ء را دات ہوت ء لشکراں
 اعظم ء معلوم دارکُت ”بوجیگ پُرشنگ تی زرء نی نی
 طاقت ء زورے کہ دارات نیت آچماں ظاہر ء
 نی زیت ء اشتاپی اناگا جہہ جنگ شیریں یل ء
 وعدہ ء قول پہ خدائیں دانکہ من بیرے گراں
 جہہ پہ جہہ سی تیری گرگ انت، لانک ء کٹار
 مثل ء یعقوب ء پریشان ات آعلیٰ چو کافراں
 بے گمان ء وشدلی نشنگ ات ماں مجلساں
 چار ہزار فوج ء کہ گپتگ (گوں) باز زنڈیں افسراں
 توارے پرکُت پہ غلام ء بیاکار بندیں زہرگاں
 جواب گردینتگ غلام ء گشت ء، واجہ! حاضران
 دیم ء تزینت، او فوج ء کماندار، ساعتے دلگوش بہ دار
 بلّ وتی پھر ء ستایاں لشکر ء جلدی بہ بر

آگڑ ۽ بسکوٹ بہر نہ انت، آپ بیت لاپ ۽ جگر
 لشکر ۽ دیم دیم ۽ تیر چو ہور ۽ گوارگ ات
 بُرز ۽ کہ بالیگاں بستگ، کوہ پوشیر ۽ گرگ ات
 بے دل ۽ نابودیں مردم پرچہ مرچی زندگ ات
 ہرجت ۽ سی تیر نوابیں سے ۽ چارے سچ اتگ
 گوں موہ ۽ آکوہ ۽ گپت انت، گن مشینے منڈاتگ
 اعظم گشت ۽ توسیپ ۽ کرزیت ہبکہ جنگ ۽ بج اتگ

بلے بیا، نوکیں توپانے ۽ بستگ بے گروک ۽ جمبر ۽
 دُراخان نایں بلوچے بیم نہ داریت ہچ کس ۽
 سوال ۽ لوٹ ات بادشاہ ۽ گشت ۽، دے تو لشکر ۽
 اعظم ۽ ہنڈالاں کشاں، دیر کناں چہ جنگل ۽
 نے ولیے، نے کہ پیرے، نے کہ یک پیغمبرے
 اے تالہ ۽ بحت ۽ کہ دیم دات، پرچا تربت مئے زر ۽
 یک ۽ دو مردم بہ گپتیں چو پس ۽ کرتیں ہلم
 تربت ۽ جیل ۽ کہ داتیں، آسے پروت روک کتیں

اگاں بلوچی برزلیک ایت دعوت ءِ پھر ءِ ستا
 ایش بنت جنگ ءِ حکایت پُشپدی سیت ءِ ثمر
 بس بہ کن داؤد حیاں کن دیمترءِ راہ ءِ بہ چار
 کندگاں بُرز ءِ بلندیں نشنگ انت پیل ءِ مزار
 کلر ءِ سیاہیں تاراں من نہ دیت امب ءِ انار

مشکت ء احوال

قاصدے جلدی ء روان داتیں
 دوستیں معلوم دار کنائینتیں
 شاگ ء تیمار، تیل ء ننگر کن
 چندینں دورے ماں تہا لک کن
 اتلگ انت شہزادگ مرہا داریں
 چہ بُن ء اصل ء بیہہ ء نامداریں
 کہدہ داد محمد شتابی ء
 گون انے چندے مرد پہ کاری ء
 ملا محمد ء دوئیں ملیباری ء
 داد رحمن مارکیں رند ء

رپتگاں مرد پہ حان ء دیوان ء
 قاصدے عزرائیل اناگاہ ء
 دست جنت میر ء شکلیں جان ء
 دادرحمان میریں شہید پیتگ
 جنتی حوراں پہ گلے زرتگ
 بزر ء پہ باجگیر ء سرے بُرتگ
 ما دل ء سوز ء کشیں ارمان ء
 باشاہانی جاہ ء دربار ء
 یا خدا تو فیق بہ دے مارا
 مطرح ء شہر ء میر ء بازار ء
 چو گروکان ء بستگیں نوداں
 شامے احوالاں بر ات اوداں
 سر بہ کن ات گوں ہما میر ء

نشنگ نے تو یک منزله، دیر ء
 بیا منی میر ء برات سخن دانیں

توشگ ء زیر کہ کئیت شپے تہاریں
 یا خدا وند ء خالق رحمان ایں
 مئے مراد حاصل بنت پکیرانی
 وژدلیں ہاز بوٹ ء بہ سینگاریں
 چوگشت مارا مئے برات جوانیں
 ملک مئے پیداک انت نکو نائیں
 گوادر ء شہر ء پیشکان گنجیں
 مے دل ء دوستاں ما ہمک رنگیں

بس کن او داؤد قصہاں گوئڈ کن
 نند وتی راہ ء توشگ ء جم کن

حاجی کریم بخش ء انا گتیں مرگ ء

شکر و انیں چه قادر ء ذات ء
 انسان ء پیدا کت چما حاک ء
 نشنگ ات واجہ مپت جن ء جاک ء
 توشگ ء زیر داں وتی واک ء
 عزرائیل دمب انت انگت جن ء جاک ء
 اگاں قاصدے بیت بُرز چه پاک ء
 گڑا زیت ء اشتاپی بارت ترا حاک ء

شہور کریم بخش ء کہ وتی بستیں
 حاجی ماں ماشین ء سوار بیتیں
 ماشین چو اسپیٹ ء روان بیتیں
 زاناں بلے تقدیر ء کزا بیتیں
 عزرائیل اے کار ء پہ تیار بیتیں
 نیمگ ء راہ ء فیصلہ بیتیں

گوش گرات مات ء وارث ء سیاداں
 چُک ، برات زتک ء دلسریں براتاں
 شمشاپاں کہ آگاہ کن ات پاساں
 یات کن ات پیشی گوستگیں گپاں
 من چوں بہ سہڑیناں (شمے) دل ء ٹپاں
 عبدالحق، شور مہ دے پنچک ء کلک ء
 تو مہ کن آزگ پُشپدی ٹپ ء
 اگاں کشنگئے چیزے پہ وتی وقت ء
 مرچی نشنگ ماں جنّت ء تخت ء
 وقت ء گوازینگ اگاں مُپت ء
 گڈا چوں کنیں گوں تالہ ء بخت ء

اے دنیا نوک سچیں سگاراں ات
 کمیکے وقت انی بہاران ات
 حال نہ دات کئیت بے تواری ء
 انچو کہ شاہین پہ شکاری ء
 پرشیت باریگ ء بے گمانی ء
 برات تی الداد ء خدا بکشاں

آغم ء درداں ماں دل ء کشتاں
 ایشاں دنیا ء وپا رندی
 مردے اگاں سالونکی پر بندی
 وتی ٹیل ء میٹانی چو ٹواں رندی
 عاقبت روچے قبرے و گندی

دنیا روژنائیں تہار بیت
 ننگ چو ماجین ء زہر بیت
 آہری جاگہ قبر ء تہار بیت
 شما بہ چار ات اے آہری دہرے
 دنیا چتور نوک ء شوک ء گلزار ء
 بر انتے برات منے پہ بے وار ء
 دست نہ رسیت، نے گپ ء نے کار ء
 نشنگ نے الداد پرچا حیران ء
 برات تئی نیتیں گپ ء دیوان ء
 آحساب بیتگ بُرز ء آسمان ء

دو سے روچ ء کمکیں وقت ات
 رستگیاں سولانی کشگ سک ات

ہر کسے قیامت ءِ سرا شک ات
 دوزہ گوں جمبوری جلاں مست ات
 اے حساب ہر کسی سرا است ات
 نی گر ءِ جوش انت انچو سیاہ مار ءِ
 شوک ءِ سینگار ات مثل ءِ بانور ءِ
 لڈتے وش انت داں دوپنچ روج ءِ
 تربیت ءِ، پچ رنگ ءِ نہ گپیت سوج ءِ
 بے گماں کئیت انت سر ءِ ہوش ءِ
 نی دیر کنت دنیا ءِ غم ءِ گوش ءِ

نی بس بہ کن داؤد تو مہ رو دیم ءِ
 سوار مہ بے دنیا ءِ غم ءِ زین ءِ
 ناگت ترا دؤر دات چکل ءِ مین ءِ
 نیست ترا زور ءِ طاقتے بازیں
 گمزدیں روچاں شریعت ءِ گوازیں

سے جوان ء انا گتیں مرگ ء

شربہ چار ات ماں قدرت ء کار ء
 ہچ وپا نیستیں کوڑہیں دہر ء
 نیٹے بست کہ روئیں کار ء
 گوادر ء سنیل ء شاہی بازار ء
 اودا کہ واتر کُت مئے جواناں
 جلدی ماں گاڑی ء سوار بیتاں
 گاڑی ماں پر گولاں دیاں بیتاں
 گوادر ء تیاب ء ماں تچاں بیتاں

بُرز ء آسمان ء چہ حساب بیتگ
 ئی ئی لوح ء محفوظ نی نی ء آ گزا بیتگ
 کوڑہیں دنیا بے وپا بیتگ
 ہر سے ئیں جواناں کہ شہید کرتگ

گوش گرات مات ء دسریں براتاں
 غم حیالانی آپت ء گیشاں
 رستگیاں درچک انت کہ نہال بیتاں
 جنت ء فردوس ء رواں بیتاں
 ایشاں اے دنیا ء وپا رندی
 پہر مہ بندے پہ کوڑہیں دہر ء
 ہرکے وارت اے شربت ء زہر ء
 نشنگ ء موالا بخش ، پرچے حیران ء
 بچ مہ بے گناک ء پریشان ء
 دیست من قصو آ کتابان ء
 ہرکے روٹیں جنگ ء میدان ء
 عزرائیل اوشتاگ پرے کار ء
 قصہ ء دعوائی ، گلہ ء زہر ء
 غلام حسین ، یات مہ کن پیشی حیالاتاں
 گوشتگیاں روچ ء دعا ء پر یاتاں
 آنہ چاریت پہ بیہم ء زریاتاں
 نے دگہ دوست ء وارث ء سیاداں

ہر کس ء بارت پہ مادنیں راہ ء
 تو بہ چہ سکی ، قبر ء انصاف ء
 اے ننگ ء نیل ات ، نہ پر آواب ء
 جلدی ورنا تاجیلی بہ دئے جواب ء
 نے ترا راہ ء نے ترا کشکے
 اتلگیں ما پہ تئی گورا جسے
 منزلان گوازیں دور بہ دے پشت ء
 ایمن ء گوز کہ کس نیت جسے ء
 زندگ ء چند روج ء مہ بے غصہ
 عزرائیل اوشتاگ تئی پشت ء
 ناگہاں چپ دستے بہ جنت ٹپ ء
 دراہ نہ بیت ٹپ پہ مردم ء گپ ء

پہلوان نزدیک ء بہ نند ، تنک ء
 زیر وتی ساز ء زیر ء رخت ء
 اگاں دل شے دریائی بہ جنت جوشاں
 گوش گر او ایوب آخری وقت ء

آکزا اتک انت رب ء قدرت ء
 مرچی پروشیت باریگ، نوبت ء وقت ء
 مردے اگاں بہ وارٹیں شربت ء شیر ء
 عاقبت روٹیں جانب ء دیر ء
 بس کن او داؤد لیڑوئے باریں
 کایاں تئی دیم ء شپ ہما تہاریں
 نیست ترا اولاکے مکک داریں

چک و پت

عرض ایش انت گوں حاکمیں ذات ء
 پر تو قریب ایں شہزادگیں سردار
 پیر ء پیرانی مستریں تاجدار
 منے حکایاتاناں دل ء گوشدار
 دنیا گردونی گپتگ ات چاراں
 سال پہ سال بنیات کنیتیں کہریں
 منے جبر تکسیر ء نصیحتیں
 آروچی جبرائیل ء وحی بیا تکیں
 سرور ء احوالاں سہی گپتیں
 گڑء من چنت گور ء گورے جُستیں

حج ء ایمان برکت چہ زرق ء
 مہر ء دوستی داں اُمیت ء رُستہ

ہمبلاں گوشدار ات کپہیناں
 عاقل ء دانا کاں ملوکیناں
 شما گند ات شیطان ء تور وء مرداں
 کہ بے نماز ء چو روباہ ء گرداں
 دہر من ء اومان انت پلک چہریں
 کہ چوٹ بروتیں گوں چوٹو ء دہریں
 ہرکس وتی میر ء نوبتاں زہریں
 برات گوں برات ء کینگ ء کہریں
 چک وتی آریفیں پت ء زہریں

موسماں سیزدہ سال حساب گوازیں
 ما جنکانی قاصداں رازیں
 شر دلگوش کن منی گال ء گپتاراں
 کہ من پت ء چک ء قصواں کاراں
 پیسر ء مرد حیران بیت بزکاریں
 راہ ء چو کوریں عاجز ء گاریں
 روت ماں پیر ء زیارتاں سواں
 دعا من ء فرزند ء مہ کن ہالی

دعائے گوں پیراں مستحاجی بیت
 نی مادر ۽ نہہ ماہ ۽ تمام ۽ بیت
 ہال ۽ ماں بازار ۽ شاہیگاں بیت
 نی طفلی ۽ وقت ۽ مات ۽ تیماریت
 پت ہمک نیون ۽ تب ۽ داریت
 کنیت ہمک دیوان ۽ کرار بیت
 پہ جن ۽ لوگ ۽ گندلاں البار
 دانکہ پت ۽ بارگیں رگام و ش ات
 نوبتے گوازینت انت مراد بکش ات
 (نی) پت ۽ گپتگ پیری شدت ۽ شراں
 ریش ۽ چہ کک ۽ بوٹک ۽ پڑاں
 گوانک جنت بچ ۽ محرمیں زال ۽
 کہ تو منی فرزند ۽ بہ ۽ حال ۽
 زہر گپتگ بچ چو حسد وار ۽
 پت نہ کشاں من تئی بیگار ۽
 دے منی مات ۽ بستگیں جاز ۽
 بہ جن وتی گلی ۽ کپاتاں بڈ ۽
 دیم ۽ بہ دے تاپا ۽ مجیں وڑ ۽

گُشت نشار ءِ او مرد مزن مَرّیں
 بیا ترا سوچے من دیاں شتریں
 پیر مرد ءِ را چہ چدا گڑیں
 بر ہما کاشیں کڈک ءِ پڑیں
 آسے ماں کاشیں کڈک ءِ گوں دار
 کس مہ بیت سرپد پاشک مہ بیت بازار
 پشپدی مالان ءِ بریں دُرستان
 چہ من ءِ چہ تو کس نہ گپت جستان
 گُشت ءِ ، منی گناہ چے بیت ؟ زال آتشی
 مال چہ وت دات پنج پتو سیر دات
 کہ پہ منی مال ءِ سیر ءِ نامداریں
 پڑوک ءِ شول ءِ ہورواں سواریں

کراچی سٹیل سواد

من شکر ء خداوند ء گراں
 دنیا ء کاراں یل کناں
 یک گاڑی یے باڑو کناں
 گوادر ء ائیر پورٹ ء رواں
 تاں تورات ء علم ء کار کتگ
 جاز ء چہ زمین ء بال کتگ
 نی پورو نہ بیتگ دو کلاک
 نشنگ منے بالی گزاب
 سامان کت انت لپٹ ء سوار
 ماو نہ دیت چشیں کار ء بار
 داؤد بہ کن تو ہوش ء سار
 دیم ء کراچی ء بہ چار
 ما ٹیکسی ء بتیں سوار

سُت ہوٹل ءِ بیتیں کرار
 پُچ روج بہ گوستیں پہ حساب
 نیں زردک ءِ بیتیں سوار
 شت ڈاکٹر ءِ پیش بیتگیں
 سہتے ہموار نشنگیں
 ٹیبل سر ءِ واپیننگ ءِ
 لانک ءِ پہ محکم بستگ ءِ
 وہ عکس حسابی کشنگ ءِ

پدا کہ ما واٹر کتگ
 چہ کوٹی ءِ ما اتگیں
 چہ لجمی ءِ نشنگیں
 در محمد ءِ حاجی یلیں
 ہر دو جواناں بلبلیں
 (ما) وش کنگ ءِ وش ہالتیں
 دنیا ءِ غماں بے یال اتیں

(گشت ے) حال نہ دات کنیتیں کرے
 روج گوستگیں ننتیں پدا
 سد مرجبا کریم بخش ترا
 ناخن نہ بیت گوشت ے جتا
 لانک ے چو شیر ے بستگ ات
 محنتے بازیں کشنگ ات
 دانکے خدا یا رحم کتگ
 آ ڈاکٹر ے سک جہد کتگ
 بیماری چہ جان ے در کتگ

بیا غلام اللہ رہبریں
 ماجٹ ے ناداں ، کوکٹیں
 ما میٹا در ے ستیل ے رویں
 او ماہیں پری دلگوش بہ کن
 راہ ے تو منیگ ے پیچ بہ کن
 لبز اردو ے دراہ میمڑاں
 ما اے نہ زانت کہ چے گشاں

ما کہ چدا گوست ء شتیں
 باگیچہ ء ستیل اوں کتیں
 پیل ء مزار ء گور ہراں
 شیر ء پلنگاں مرد وراں
 کبگ گوں رواجی لڈگاں
 چہ گپتن ء حد ء دراں
 من قول و نہ بستگ چے بر ء
 شتاں جناح ء قبر ء چارگ ء
 نی ماوت ماوت ء شتورے کتگ
 ماموت ء کہ چات ء ستیل کتگ
 نی دیم پہ ہوا بندر کتگ
 ما کہ نظر شانک داٹگاں
 دراہ شانتل ء بالی کپوت
 سواراں پہ اپس ء اُشتریں
 ستیل ء کن انت تیاب ء گوراں

اودا کہ ما واطر کتگ
 ما چہ مرادگی کشتیں
 گولیں مسیت تعریف کتیں
 ما فرض ءِ سُنّت ہور کتیں
 حکم ءِ خدا پورو کتیں
 بوجا گناہ ءِ دیر کتیں

بیا تو او مئے برادر یلیں
 سلیمان ءِ محمد ہمدلیں
 پکر ءِ خیالات مئے کنتیں
 چو کہ وتی ملک ءِ رویں
 دیر انت مئے ملک منزلیں
 نزیک ءِ تنک ءِ گوادریں

